



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **V. M. H.**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupený Mgr. Markétou Pánkovou, advokátkou
sídlem Dolní náměstí 173/5, Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

k žalobě ze dne 21. 12. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017 č. j. OAM-587/ZA-ZA11-HA10-2017, o **udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

- 1. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o

azyly) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azyly.

2. Dne 28. 12. 2017 byla zdejšímu soudu doručena žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí, ve které žalobce uvedl, že se v rozhodnutí neodráží jeho celková situace. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, neboť se obává, že při návratu do Vietnamské socialistické republiky bude mít problém nalézt si práci a ubytování a také problém se zapojením do společnosti kvůli jeho dřívější trestné činnosti. Tresty ve Vietnamu za manipulaci s návykovými látkami jsou velice vysoké, v dřívější době padlo i několik trestů smrti. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit k novému projednání.
3. Soud nevyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku usnesením ze dne 9. ledna 2018, č. j. 62 Az 26/2017-13.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 4. 1. 2018 popřel oprávněnost žaloby s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu se zdůrazněním, že žadatel, respektive žalobce v současné žádosti o MO uvedl stejné skutečnosti jako v předchozím azylovém řízení. Tyto skutečnosti byly posouzeny již v minulém řízení, kdy dotyčnému nebyla mezinárodní ochrana či doplňková ochrana udělena. Správní orgán odkazuje na materiály z minulého řízení založené v současném spisovém materiálu č. listu 14/35 a dále uvádí, že se jedná v tomto bodě o totožné důvody, nejedná se o důvody nové či takové, které by z objektivních či legitimních subjektivních důvodů nemohl dříve uvést. Co se týká nových skutečností, jeho obavy z návratu do vlasti, kde předpokládá možné existenční problémy kvůli trestnému postihu v ČR a trestnímu rejstříku v ČR za svou drogovou činnost, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán konstatuje, že tato byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správních řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán znovu opakuje, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že obecná ustanovení trestního zákoníku ve Vietnamu uvádějí, že vietnamský občan může být v zemi trestně stíhán i pro trestný čin, který spáchal v zahraničí. Trestní zákoník se výslovně nezmiňuje o situaci, kdy pro tento trestný čin byl občan již odsouzen ve třetí zemi. Podle dostupných informací však místní soudní orgány tento fakt ve své praxi vždy zohledňují. Jedná se však o nepsanou zvyklost a nikoliv o uzákoněné pravidlo. Nelze tedy samozřejmě vyloučit, že v případě hrubého nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a „lehčím“ trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. S ohledem na nejednoznačnost této otázky v místním trestním zákoníku a chybějící judikatuře požádal ZÚ Hanoj o součinnosti i ostatní zastupitelské úřady členských států EU. Podle názoru všech oslovených se nikdo v praxi nesetkal s případem, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen ve třetí zemi. V praxi existují samozřejmě případy, kdy odsouzený vietnamský občan byl po svém návratu ze zahraničí odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, ale vždy se jednalo o

rozsudky za trestné činy, které občan ve Vietnamu spáchal před svojí cestou do zahraničí. Toto však není případ žalobce, neboť ten neměl ve vlasti před svým odjezdem do ČR žádné podobné potíže. Navrhl žalobu zamítnout a vyslovil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání.

II.

5. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že žadatel dne 19. 7. 2017 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 24. 7. 2017 poskytl jmenovaný údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti bez náboženského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Z vlasti vycestoval dne 21. 8. 2008 a do ČR přiletěl dne 22. 8. 2008. Poprvé o mezinárodní ochranu požádal v březnu roku 2016, tehdy mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. O mezinárodní ochranu v ČR aktuálně žádá z důvodu, jelikož zde nemá legální pobyt. Návrat do Vietnamu odmítá, protože se obává možných problémů s tamním pracovním uplatněním a bydlením, kvůli trestnímu postihu v ČR pro drogovou trestnou činnost, které se dopustil v ČR na přelomu let 2013 a 2014. Žadatel v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.3.2016 vedeného pod č.j. OAM-265/ZA-ZA11-2016 označil za důvod podání žádosti legální pobyt na území ČR. Žadatel také odmítl návrat do své vlasti z důvodu možného násilného jednání věřitelů, kvůli dluhu, který ve vlasti má. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu konstatoval na základě tvrzení jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí, že jmenovaný o mezinárodní ochranu požádal výhradně z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť zde hodlal setrvat z ekonomických důvodů, aby mohl splácet nebankovní půjčku ve vlasti. Jmenovaný disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, avšak vlastní trestnou činností o toto povolení přišel. O mezinárodní ochranu v prvním správním řízení jmenovaný požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, poněvadž mu bylo uděleno správní vyhoštění. Správní orgán v minulém rozhodnutí zdůraznil, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. K obavě žadatele z možného násilného jednání věřitelů, správní orgán konstatoval, že tato obava by byla důvodná pouze v případě, kdy by byla tolerována či podporována státní mocí státu, jíž je žadatel státním občanem. Během aktuálně probíhajícího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žadatel sdělil novou skutečnost, konkrétně obavu ze ztíženého pracovního uplatnění a problémů s nalezením bydlení ve Vietnamu, kvůli trestnímu postihu v ČR za svou drogovou činnost. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žadatelem, týkající se jeho obavy z návratu do vlasti, kde předpokládá možné existenční problémy kvůli trestnímu postihu v ČR za svou drogovou činnost, na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán konstatuje, že tato byla jmenovanému objektivně známa již v průběhu správních řízení o jeho předchozích žádostech o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů

pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany. Nad rámec uvedeného správní orgán doplňuje, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že obecná ustanovení trestního zákoníku ve Vietnamu uvádějí, že vietnamský občan může být v zemi trestně stíhán i pro trestný čin, který spáchal v zahraničí. Trestní zákoník se výslovně nezmiňuje o situaci, kdy pro tento trestný čin byl občan již odsouzen ve třetí zemi. Podle dostupných informací však místní soudní orgány tento fakt ve své praxi vždy zohledňují. Jedná se však o nepsanou zvyklost a nikoliv o uzákoněné pravidlo. Nelze tedy samozřejmě vyloučit, že v případě hrubého nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a „lehčím“ trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. S ohledem na nejednoznačnost této otázky v místním trestním zákoníku a chybějící judikatuře požádal ZÚ Hanoj o součinnosti i ostatní zastupitelské úřady členských států EU. Podle názoru všech oslovených se nikdo v praxi nesetkal s případem, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen ve třetí zemi. V praxi existují samozřejmě případy, kdy odsouzený vietnamský občan byl po svém návratu ze zahraničí odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody, ale vždy se jednalo o rozsudky za trestné činy, které občan ve Vietnamu spáchal před svojí cestou do zahraničí. Toto však není případ žadatele, neboť ten neměl ve vlasti před svým odjezdem do ČR žádné podobné potíže.

6. Z obsahu správního spisu a spisu zdejšího soudu sp. zn. 62 Az 18/2016 bylo zjištěno, že

- v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zahájeného dne 18. 3. 2016 žalobce tvrdil, že žádá z důvodu vyhoštění z ČR. Do protokolu k žádosti dále uvedl, že do ČR přijel z důvodu podnikání, měl dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Nejprve prodával na stánku textil v Praze a Brně, pak v Olomouci a v poslední době provozoval hernu. Měl však problémy kvůli drogám, které prodával, a tak mu byl pobyt zrušen. V únoru 2013 byl zadržen policií, byl odsouzen za výrobu a distribuci drog a byl odsouzen k třem rokům a osmi měsícům odnětí svobody. Ve výkonu trestu byl od 24. 2. 2013 do 4. 3. 2016. Doma má ještě velký dluh, peníze si půjčil na studium a cestu do ČR a nemůže se teď vrátit, obává se věřitelů. Řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí dne 22. 9. 2016 pod č. j. OAM-265/ZA-ZA11-HA10-2016 tak, že mezinárodní ochrana nebyla udělena podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žaloba proti uvedenému rozhodnutí byla Krajským soudem v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 1. 2017, č. j. 63Az 15/2016-42 zamítnuta a stejně tak žalobce nebyl úspěšný před Nejvyšším správním soudem, neboť kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením č. j. 9 Azs 66/2017-28 ze dne 8. 6. 2017,
- ve druhé žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 7. 2017 uvedl, že se nemůže vrátit do Vietnamu, neboť se v ČR dopustil trestného činu týkajícího se drog, nebude si moci ve Vietnamu najít práci, není v kontaktu s rodinou, nebude mít kde bydlet. Řízení bylo doplněno zprávou Freedom House, z ledna 2017 o Vietnamu, zprávou Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, výroční zprávou Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017.

III.

7. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

IV.

12. Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, vyslovil, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy

se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Aby bylo možno opakovanou žádost projednat, je nutno splnit současně dvě podmínky: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, přičemž *za nové* skutečnosti nebo zjištění je ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele a 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

13. S odkazem na výše uvedené, aby opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná, musí být splněny kumulativně obě podmínky, tj. podmínka uvedená v § 11a odst. 1 písm. a) a současně i podmínka uvedená v ust. § 12 nebo § 14a zákona č. 325/1999 Sb.
14. V daném případě z připojeného správního spisu nebyly zjištěny žádné skutečnosti na straně žalobce, které by naplňovaly ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
15. Je nesporné, že v souzené věci se jedná o žalobcovu druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V řízení o první žádosti žalobce tvrdil, že do ČR přijel z důvodu podnikání, měl dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, o který však v důsledku své trestné činnosti přišel a do Vietnamu se bojí vrátit z obavy před věřiteli, neboť nemá splacený dluh. Ve druhé žádosti tvrdí, že ve Vietnamu si nenajde zaměstnání, ani bydlení z důvodu své trestné činnosti, nemá kontakt na rodinu a také může být trestně stíhán a odsouzen k vysokému trestu za trestnou činnost v České republice.
16. Oproti první žádosti tak žalobce nově tvrdil obavu z nezačlenění do vietnamské společnosti a event. trestní stíhání, to vše v důsledku trestné činnosti v České republice, když byl odsouzen za výrobu a distribuci drog. Pro hodnocení dopadu na nové řízení, nyní uváděná obava z následků trestné činnosti v České republice, jak uvedeno výše, je nejprve nutno toto „nové tvrzení“ předběžně posoudit, zda se jedná o nové skutečnosti, které žalobce nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést a současně, zda se jedná o takové skutečnosti, které jsou podřaditelné pod důvody uvedené v § 12 nebo alespoň § 14a zákona o azylu.
17. Co se týče jeho obavy z nezačlenění do vietnamské společnosti a hrozby trestního postihu za trestnou činnost v České republice, jedná se o takovou skutečnost, kterou žalobce mohl uvést již v první žádosti. Nejedná se o žádnou novou skutečnost, která nastala až po ukončení řízení o první žádosti. Žalobce však toto v předcházejícím řízení neuvedl. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce v řízení o první žádosti měl dostatečný prostor a byl i dotazován na další skutečnosti, o které by chtěl svou žádost opřít, což neučinil a setrval jen na tvrzení obavy z věřitelů. Vzhledem k tomu, že žalobce, ač mu obava z event. trestního stíhání za trestnou činnost v České republice i komplikace se zaměstnáním a bydlením byla známa od počátku, tyto své obavy neuvedl již v řízení o první žádosti, svým postojem tak zavinil, že tato okolnost nebyla zkoumána již v řízení o první žádosti. V případě žalobce tak nebylo možno aplikovat ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a proto již bylo zcela nadbytečné se zabývat event. plněním podmínky §

11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu (viz odstavec 9 tohoto rozsudku). Soud přisvědčil zcela žalovanému správnímu orgánu v posouzení této otázky.

18. Soud v dané věci dospěl k závěru, že žalobce neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění ve své druhé žádosti, neuplatněné bez jeho zavinění v řízení předchozím, a proto jeho nová žádost je nepřipustná ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu a správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu. Žalovaný proto nemohl jinak, než řízení zastavit dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu.
19. Soud nepřehlédl, že žalovaný ač neshledal naplnění podmínek ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, se vypořádal i s otázkou event. trestního postihu za trestný čin, kterého se žalobce dopustil na území ČR a za který byl i v České republice pravomocně odsouzen. Soud s ohledem na srozumitelné a přesvědčivé odůvodnění odkazuje na rozhodnutí správního orgánu, konkr. na str. 3 a 4. Soud tak nepřisvědčil názoru žalobce, že návrat do země původu může u žalobce založit důvodnou obavu, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak uvedeno v odst. 10 a 11 tohoto rozsudku.
20. Soud dále konstatuje, že v řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti získání pobytového oprávnění byly neúspěšné.

V.

21. Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud tak k závěru, že žalovaný správní orgán v souladu se zákonem o azylu posoudil žádost o udělení mezinárodní ochrany, a zcela správně ji vyhodnotil jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 odst. 1 písm. e) zastavil. Žalovaný pro posouzení věci měl dostatek informací ke zjištění skutkového stavu a rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodnil. V řízení před soudem nebyl zjištěn jiný skutkový stav.
22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Soud rozhodl u jednání.
23. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a tuto zamítl.

VI.

24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21. března 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně